

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 127/2014
06.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Ј., због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката В.П., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.21335/2010 од 25.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.5079/13 од 22.10.2013. године, у седници већа одржаној 06.03.2014. године, једногласно, је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ј., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.21335/2010 од 25.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.5079/13 од 22.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К бр.21335/2010 од 25.06.2013. године окривљени С.Ј. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру РС и осуђен на казну затвора у трајању од седам месеци, у коју му је урачунато време проведено на полицијском задржавању од 25.10.2007. до 26.10.2007. године.

Истом пресудом на основу члана 196. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен трошкова кривичног поступка и судског паушала у смислу члана 196. став 4. ЗКП, те су исти пали на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.5079/13 од 22.10.2013. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног С.Ј. и

пресуда Првог основног суда у Београду К бр.21335/2010 од 25.06.2013. године је потврђена.

Бранилац окривљеног С.Ј., адвокат В.П. поднео је, против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, због повреда закона из члана 485. став 1. у вези члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП – јер је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, те повреде закона из члана 438. став 2. тач. 1. и 3. ЗКП – јер је пресуда заснована на доказима на којима се по одредбама тог Законика не може заснивати, као и због тога што суд није применио одредбу члана 62. Кривичног законика, с предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и побијане пресуде укине, те да се обустави извршење казне по истим пресудама, до доношења одлуке Врховног касационог суда.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ј., Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72/2011), нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости, браниоца окривљеног С.Ј., наводи да су првостепени и другостепени суд учинили повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, са образложењем да је апсолутна застарелост кривичног гоњења наступила 25.10.2013. године (пошто је према оптужном акту кривично дело извршено 25.10.2007. године). Мада је седница већа Апелационог суда одржана 22.10.2013. године, другостепена одлука није постојала нити је достављена првостепеном суду на дан истицања тог рока – 25.10.2013. године, те је супротним поступањем наведених судова повређено уставно право на правично и законито суђење на штету окривљеног С.Ј.

Међутим, код чињенице да је седница већа Апелационог суда у Београду, на којој је одлучивано о жалби браниоца окривљеног на првостепену пресуду, одржана 22.10.2013. године, дакле пре 25.10.2013. године када је у смислу члана 103. тачка 6. и члана 104. став 6. Кривичног законика наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, Врховни касациони суд је изнете наводе браниоца окривљеног С.Ј., оценио као неосноване.

Бранилац окривљеног С.Ј., је предметним захтевом за заштиту законитости побијао првостепену и другостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 10. ЗКП, "Службени гласник РС", број 72/2009) са образложењем да се првостепена пресуда заснива на исказима сведока и наводно оштећених, чијем испитивању бранилац окривљеног није присуствовао нити је о тим и истражним

радњама обавештен, што чини напред наведене битне повреде одредаба кривичног поступка.

Насупрот наводима у захтеву браниоца окривљеног С.Ј., Врховни касациони суд налази да се првостепена пресуда заснива на дозвољеним доказима, с обзиром на то да су сведоци и оштећена лица, на чијим се исказима заснива првостепена пресуда, осим што су саслушани пред истражним судијом, саслушани и на главном претресу и то у присуству окривљеног С.Ј. и његовог браниоца адвоката В.П., те да у редовном кривичном поступку није учињена повреда одредаба из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а.

Врховни касациони суд налази да су неосновани и наводи браниоца окривљеног С.Ј. да је у погледу одбијеног предлога изнетог у жалби браниоца окривљеног, за спајање казни повређена императивна норма члана 62. Кривичног законика о изрицању јединствене казне и да су тиме првостепени и другостепени суд повредили закон код изрицања кривичне санкције (члан 439. тачка 3. ЗКП) и право окривљеног С.Ј. на правично суђење.

Ово из разлога јер окривљени С.Ј. и његов бранилац током поступка пред Првим основним судом у Београду нису ставили предлог за изрицање јединствене казне, у смислу члана 60. Кривичног законика, у поступку за предметно кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру Републике Србије, са казном изреченом пресудом Окружног суда у Београду К бр. 601/10 од 03.06.2010. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.6133/10 од 18.02.2011. године, нити је првостепени суд изводио доказе у том правцу. Осим тога, окривљени и његов бранилац у смислу одредаба члана 552. до 554. ЗКП могу покренути поступак за изрицање јединствене казне.

Поред напред наведених повреда, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи, као учињену, повреду из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП, која повреда чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП није прописана као разлог за подношење овог ванредног правног лека, па о томе овај суд није одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**